

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΑ΄

⌘

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΒΑΤΟ, 20 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ 1913

⌘

ΑΡΙΘΜΟΣ 505

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΙΣΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Π. ΓΙΑΝΝΗΛΙΑΣ. Ἡ Ἑλλάδα καὶ τὰ ~~συμφέροντα~~ τῆς Αὐστρίας.

Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ. Πάλι γιὰ τὸ Μαρτζώκη.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ. Ματιές καὶ σκέψεις. (Οἱ γύφτισσες—
Οἱ λεῦκες).

ΚΑΤΟΥΛΟΣ. Θρηνεὶ τὸ θάνατό του (Μετ. Α.Κουκούλας).

ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΒΣΚΗ. Οἱ κατάδικοι στὴ Σιβηρία (συνέχεια)
Μετὰφρ. Δας Ἰουλίαν Δημητριάδη.

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ. Μιά νεκρολογία.

ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Ἐπιθεώρηση.

Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ὁ Ἀρχισυντάχτης (συνέχεια).

Π. ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΣ. Τῆς ἀνοιξίης.

ΝΕΑ ΒΙΒΑΙΑ. — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΟΣΗΜΟ.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΦΕ- ΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ

Ὁ συνεργάτης μας κ Π. Γιαννίλλης δημοσίευσεν τις προάλλες στὴν «Αὐστριακὴ Ἐπιθεώρηση», ποῦναι ἡμεπίσημο ὄργανο τῆς Αὐστρίας, ἓνα ἄρθρο γιὰ τὰ ζητήματα ποῦ γέννησε ὁ τωρινὸς πόλεμος στὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ μεταφράζουμε καὶ τὸ τυπώνουμε δῶ γιὰ εἴμασθε βέβαιοι πὼς μὲ διαφέρο μεγάλο θὰ διαβαστεῖ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας.

Διάφορες ἀντιπραγματικὲς γνώμες ἐπικρατοῦνε στὰ Αὐστριακὰ φύλλα γιὰ τὴν Ἑλλάδα, σὲ ζητήματα ποῦ ἐνδιαφέρουνε ἕμμεσα τὴν Αὐστρία. Τὰ ζητήματα αὐτὰ εἶναι τὸ Ἀρβανίτικο, τὸ Κουτσοβλάχικο, τὸ Νησιώτικο, τὸ Μακεδονοθηρακικὸ καὶ τὸ Κυπριακὸ.

Οἱ Ἕλληνες συνηθίζουενε νὰ λένε Ρωμιούς ὄχι μονάχα ὄσους κάθουεναι στὸ λεῦτερο Βασίλειο καὶ

στὸ Ἐξωτερικὸ, ποῦ ἔχουενε τὴν ἴδια γλῶσσα, τὴν ἴδια θρησκεία καὶ τὰ αἰσθήματα τὰ ἴδια, μ' ἀκόμα καὶ κείνους ποῦ χάσανε μὲ τὸν καιρὸ τὴν ἰδιότητα αὐτῆς. Τέτοιοι εἶναι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ποῦ ἀναγνωρίζουενε τὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἀλλάξανε τὴ γλῶσσα τους τὴ μητρικὴ (Ρωμαϊκὴ) μὲ τὴν Ἀρβανίτικη, Βλάχικη, Βουργάρικη, Τούρκικη κ.τ.λ. ὅμως εἶναι πλημμυρισμένοι ἀπὸ Ρωμαϊκὰ αἰσθήματα. Ἀκόμα λογαριάζουενε καὶ τοὺς Ἑλληνόφωνους καὶ Μωαμεθανοὺς ποῦ ἀναγκάζοντανε στὴ Ρόδο, στὴ Μυτιλήνη, Κρήτη καὶ Ἡπειρο, νὰ δεχτοῦνε τὸ Ἰσλάμ.

Ἄν καὶ αὐτὴ ἡ γνώμη δικαιολογίεται ἔθνηκα καὶ ἱστορικὰ, ἔδωκε εὐκαιρία σὲ συζητήσεις «περὶ ὄνου σκιάς», ποῦ βρίσκουενε τὴν λύση τους στὴν ἐποχὴ τῆς Ρωμαϊκῆς κατάκτησης καὶ τῆς Δωρικῆς μετανάστασης, ἀλλὰ μὴ μὴ ποῦ ἀντιζητοῦνται τὴν εἰρηνικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἰλλυρικῆς Χερσονήσου.

Τὸ σπουδαιότερον ζήτημα γιὰ τὴν Αὐστρία εἶναι τὸ Ἀρβανίτικο. Γιατὶ ἐλπίζει ἡ Αὐστρία τρία μὲτὰ πράγματα νὰ πετύχη:

1) Ἀντιστήκωμα στὴς συνέπειες τῆς Μεγάλης Σερβίας.

2) Ὁχύρωμα μπροστὰ στὸ Σλαβισμό.

3) Ἐνα γεφύρι ἀπὸ τὴν Αὐστρία στὴν Ἀνατολή.

Μὰ τὸ σημαντικὸν εἶναι νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ τὸ νεόφαντο Κράτος, γιὰτὶ ἀλλιῶτικα ἢ ἀνεξαρτησία τῆς Ἀρβανιτιᾶς θὰ καταστήσῃ μεγαλῆτερον δυστύχημα γιὰ τοὺς Ἀρβανίτες παρὰ ἢ ἕως τῶρα κατὰστασὴ τους, ποῦ δὲν τοὺς ἄφησε κανένα δικαίωμα.

Πρέπει ὅμως νὰ κοιτάξουενε οἱ Αὐστριακοὶ νὰ μὴ τὸ παρακάμνουενε, λέγοντας πὼς ἡ Ἀρβανιτιὰ φτάνει ἴσα μὲ τὴν Πρέβεζα καὶ τὸ Μεσολόγγι, ὅπως τὸ παρακάνουενε καὶ οἱ Ρωμιοὶ λέγοντας πὼς ἡ Ἑλλάδα φτάνει ἴσα μὲ τὸ Σκούμπε. Μ' αὐτὸ οἱ Αὐστριακοὶ δὲν κερδίζουενε τίποτε, γιὰτὶ ἂν τραβοῦενε τὴ συμπάθεια ἐνὸς ἑκατομμύριου Ἀρβανιτῶν, κάνουν νὰ ἀγαναχτοῦενε μὲτὰ τοὺς 12 ἑκατομμύρια Ἕλληνας. Ἄν γύρω ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρο κατοικοῦσανε ἀληθινὰ ὅλο Ἀρβανίτες, ὅπως λένε, τῶρα στὸν πόλεμον θὰ καίγανε οἱ Ἀρβανίτες 120 χωριὰ ἀπ' αὐτὰ; Βέβαια ἔχει Ἀρβανίτες καὶ κάτω ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρο, ἀκόμα καὶ στὴν Ἀττική, μὰ μήπως δὲν ὑπάρχουενε Ρωμιοὶ στὸ Δυράχιο, στὴν Τεργέστη καὶ στὴ Βιέννα;